

Arrest

nr. 142 961 van 10 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart (N.A.) te heten, geboren te zijn in Torino, Italië op 24 februari 2009. U bent Nigeriaans staatsburger en u bent minderjarig. Gezien uw jonge leeftijd is uw asielaanvraag integraal gebaseerd op de verklaringen van uw moeder/voogd (J.O.) (CG 12/15462Z).

Volgens de verklaringen van uw moeder/voogd reisde u samen met uw moeder en uw twee zussen naar België, waar uw moeder op 21 mei 2012 een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U vreest bij een terugkeer naar Nigeria te zullen worden besneden. U diende op 28 januari 2014 als minderjarige een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van uw moeder alsook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw moeder verklaart dat u bij een terugkeer naar Nigeria vreest dat u zal besneden worden, maar volgende bedenkingen dienen te worden gemaakt bij de verklaringen van uw moeder/voogd op het Commissariaat-generaal.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat het motief van de vrees voor besnijdenis van u en uw zussen bij een terugkeer naar Nigeria reeds door uw moeder in haar eerste asielaanvraag werd ingeroepen. De vrees voor uw besnijdenis vormde het hoofdmotief in haar eerste asielaanvraag (zie beslissing Commissariaat-generaal dd. 26/09/2012 in dossier CG 12/15462). Zo dient te worden opgemerkt dat uw moeder een eerste asielaanvraag deed op 21 mei 2012 bij de Dienst Vreemdelingenzaken en u en uw zussen deze asielaanvraag volgden. Deze beslissing werd op 26 september 2012 afgesloten met een beslissing van de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die op 07/02/2013 werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In haar eerste asielaanvraag vermeldde uw moeder dat haar schoonmoeder haar kinderen, in dit geval u en uw zussen, zou komen zoeken en de kinderen zou willen besnijden, maar zij maakte deze vrees niet aannemelijk.

Daarbij werd in de weigeringsbeslissing opgemerkt dat uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat vrouwenbesnijdenis in Edo State, de deelstaat waaruit uw moeder afkomstig is, illegaal is. Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten de wet gesteld. Deze vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat in Nigeria reeds meer dan 10 jaar campagne wordt gevoerd tegen vrouwenbesnijdenis, zowel door buitenlandse als Nigeriaanse organisaties en zowel door NGO's als de Nigeriaanse overheid.

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal bevestigd. De Raad stelt uitdrukkelijk: [Er]kan uit de door de partijen neergelegde landeninformatie niet blijken dat de dochters van verzoekster gevaar lopen voor besnijdenis in Nigeria. Verzoekster toont evenmin aan dat zij als moeder en vrouw met meer dan tien jaar ervaring in Europa, louter aan de zijlijn zou staan van een beslissing tot besnijdenis. Voorts kan blijken uit verzoeksters initiële verklaringen dat zij haar eigen familie niet dient te vrezen en het is redelijk aan te nemen dat haar positie in haar familie slechts versterkt wordt nu verzoekster als sinds 2001 zelfstandig in Italië woont en zelf instond voor haar gezin. Evenmin kan blijken dat de vader van de kinderen met aandrang zijn dochters wenst te besnijden nu hij in januari 2011 het gezin heeft verlaten en geen enkel contact meer heeft gezocht met zijn dochters. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster na het uiteenvallen van haar huwelijk haar schoonmoeder moet vrezen. Het beroep bij de Raad van State werd verworpen en aldus staat de beoordeling hiervan vast.

Uw moeder diende zonder naar Nigeria terug te keren op 15 februari 2013 een tweede asielaanvraag in. Ze verklaart dat haar kinderen ziek zijn en dat ze bij een terugkeer naar Nigeria vermoord zal worden. Deze verklaringen kan uw moeder niet staven en verder bevat haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Nigeria. Haar tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de verklaringen afgelegd door uw moeder/voogd in het kader van uw asielaanvraag. Zo dient te worden opgemerkt dat u als minderjarige wachtte tot januari 2014 om een asielaanvraag in te dienen, hoewel zoals hierboven werd vermeld, de vrees dat u zou worden besneden het hoofdmotief betreft in het kader van de asielaanvraag, waardoor dit overkomt als misbruik van de asielprocedure.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart uw moeder/voogd opnieuw dat zij niet weet waar uw vader zich momenteel bevindt (zie gehoor CGVS, p.2) en dat zij geen contact heeft met jullie vader (zie gehoor CGVS, p.2). Uw moeder/voogd voegt uitdrukkelijk toe dat ze geen contact heeft met de schoonfamilie (zie gehoor CGVS, p.3). Aldus kan uw moeder de beweerde vrees voor besnijdenis op vraag van haar schoonmoeder niet hard maken.

Tevens heeft u niet aangetoond dat u zich niet met uw zussen en uw moeder in een ander deel van Nigeria zou kunnen vestigen dan in de buurt van uw schoonmoeder. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat bij een dreigende besnijdenis het voor volwassen vrouwen en hun kinderen mogelijk is om hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij organisaties. Alhoewel het voor minderjarige meisjes moeilijker zou zijn om zich elders in

Nigeria te vestigen zonder de steun van familieleden, blijkt uit de informatie dat het voor volwassen ongehuwde vrouwen, waartoe uw moeder behoort, een reële optie is om zich elders in Nigeria te vestigen en een job te vinden. Hieruit blijkt dat er mogelijkheden zijn om te ontkomen aan de druk van uw schoonfamilie om u en uw zussen te besnijden. Wanneer uw moeder/voogd werd gevraagd waarom ze zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen, stelt ze dat ze nergens een plaats heeft om te schuilen en dat de kinderen zullen worden teruggevonden. Op de vraag hoe de schoonmoeder zal weten dat u en uw familie terug bent in Nigeria, antwoordt uw moeder/voogd dat jullie gezien zullen worden en dat de schoonmoeder het zal weten (zie gehoor CGVS, p.4), maar brengt u geen andere, dwingende argumenten aan die op duidelijke en overtuigende wijze zouden kunnen aantonen dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen.

Daarnaast blijkt uit de landeninformatie, reeds toegevoegd en hierboven vermeld in het kader van de asielaanvraag van uw moeder/voogd en nogmaals toegevoegd aan het administratief dossier in het kader van uw asielaanvraag, dat de federale Nigeriaanse overheid de praktijk van vrouwenbesnijdenis veroordeelt. Bovendien geldt in verschillende deelstaten in Nigeria, waaronder Edo State, een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis. De verklaringen van uw moeder/voogd dat alle vrouwen besneden zijn in Nigeria (zie gehoor CGVS, p.3) en dat vrouwenbesnijdenis is toegelaten in Benin City, Edo State stemmen niet overeen met de beschikbare informatie. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sinds 1999 in Edo State, de staat waarvan u verklaart afkomstig te zijn, een wet bestaat die vrouwenbesnijdenis verbiedt. De prevalentie van besnijdenis in Edo State wordt geschat op 40% en het is dus zeker niet zo dat elk meisje in Edo State wordt besneden zoals u beweert of een wijdverspreid fenomeen zou zijn in Nigeria. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt zelfs dat er een dalende prevalentie is van vrouwenbesnijdenissen in Nigeria. Uw moeder/voogd verklaart niet te weten wat de wet stelt in verband met vrouwenbesnijdenis in Edo State (zie gehoor CGVS, p.5). Het is opmerkelijk dat zij niet op de hoogte bleek van het bestaan van deze wet. Op die manier kan niet worden besloten dat uw moeder/voogd niet in de mogelijkheid zou zijn om uw besnijdenis te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land van herkomst uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest van Dr (G.M.) dd.11.3.2014 stelt dat u niet besneden bent, maar houdt op zich geen bewijs in voor uw bewering dat u wel besneden dient te worden. De verklaring op eer door uw moeder ondertekend bij GAMS dd.9.12.2013 en de opvolgingskaart betreft de wil van uw moeder om u te beschermen tegen besnijdenis, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van "de definitie van vluchteling zoals voorzien in de Conventie van Genève van 28 juli 1951" en artikel 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, met name goede trouw, voorzichtigheid, zorgvuldigheid", alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster verwijst naar een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie, van het UK Home Office en van de Refugee Board of Canada. Zij stelt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade. Een risico is volgens haar niet hetzelfde als 100% zekerheid; een risico van 40% is ook een risico. Zij meent dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar langs de ene kant wordt gewezen op het verbod op vrouwenbesnijdenis "alsof de praktijk daarmee uitgebannen is" en aan de andere kant verwezen wordt naar de prevalentie van 40%. "De kwetsbare positie en de intellectuele zwakte van verzoekster, haar eigen besnijdenis en haar etnische afkomst zijn argumenten die wijzen op de hoge kans dat haar dochters besneden gaan worden." De besnijdenis van haar moeder is volgens verzoekster een relevante factor, daar dit aantoont dat besnijdenis gebruikelijk is in de familie. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad. Volgens verzoekster slaat de redenering dat er geen vrees is omdat er geen contact meer is met de gevreesde actoren van vervolging, "de schoonfamilie", op niets. Verweerder

motiveert “deze merkwaardige redenering” geenszins, aldus verzoekster. Zij meent dat het gaat om een ernstig risico op een zeer mensonwaardige en trauma veroorzakende behandeling van een zeer jong kind. Zij beroept zich “op de uitgebreide literatuur over het fenomeen vrouwenbesnijdenis in Nigeria die de ernst van de situatie aantoon”. Zij verwijst naar informatie van GAMS en stelt verder als volgt: “Als de wetten tegen huiselijk geweld niet eens bekend zijn bij politieagenten of zelfs rechters, hoe kan men dan verwachten van mevrouw (J.O.) dat zij op de hoogte was van het wettelijk verbod op besnijdenis”. Volgens verzoekster is het zuiden het gebied waar de besnijdenis het meest wordt toegepast en doet het feit dat in de staten die het CGVS opnoemt, besnijdenis wettelijk verboden is, daaraan niets af. Alle landeninformatie geeft volgens verzoekster aan dat het formele wettelijk verbod in de praktijk (amper) iets verandert. Bovendien zijn de straffen in Edo State zo licht dat ze louter symbolisch te noemen zijn, zo meent verzoekster. Het is volgens verzoekster duidelijk dat haar moeder een zeer laag opleidingsniveau heeft.

Verder stelt verzoekster als volgt in onderhavig verzoekschrift:

“Verwerende partij stelt niet dat de overheid haar kan beschermen.

Zij kan zich wel elders vestigen met de steun van organisaties die haar als alleenstaande moeder zonder inkomsten en netwerk zouden kunnen helpen.

Nergens wordt echter gesteld dat deze organisaties verzoekster kunnen beschermen.

Bovendien zijn ‘organisaties’ niet de actoren van bescherming zoals voorzien in artikel 48/5 Vreemdelingenwet.

De Nigeriaanse staat biedt geen afdoende bescherming tegen het risico op besnijdenis van (N.A.).

Verzoekster verwijst naar arrest nr. 79. 143 van 13 april 2012, waarin het volgende gesteld wordt:

[...]

Verzoekster meent dat zij voldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat er absoluut géén sprake kan zijn van een doeltreffend juridisch systeem. Alle bronnen bevestigen dit, met name daar waar gesteld wordt dat de meeste politieagenten niet eens op de hoogte zijn van het wettelijk verbod, en dat de straffen louter symbolisch zijn. Men kan dan niet spreken van een doeltreffend juridisch systeem noch van opsporing, of bestraffing van de feiten die vervolging uitmaken.

Het is dan ook totaal onjuist te stellen dat er bescherming zou zijn door de overheid in het land van herkomst.

Als een vrouw klacht gaat indienen bij de politie, riskeert zij eveneens vervolgd te worden. Zo stelt het Country Report on Human Rights Practices for 2011 – Nigeria:

[...]

In het kader van het voorzichtigheidsbeginsel, dient aan (N.A.) het voordeel van de twijfel toegekend te worden.

De motivering van de bestreden beslissing volstaat niet om over een veilig vestigingsalternatief in het land van herkomst te kunnen spreken.

In haar “Guidelines on international Protection: Internal Flight or Relocation Alternative”⁵, stelt het UNHCR dat de volgende elementen moeten onderzocht worden van een eventueel vluchtalternatief door de asielinstanties:

a. De relevantie analyse:

- Is het hervestigingsgebied praktisch, veilig en wettelijk toegankelijk voor het individu?

- Is de dader van vervolging de staat?

- Is de dader van vervolging een niet-statelijke dader?

- Zou de asielzoeker er blootgesteld worden aan een risico op vervolging of op ernstige schade bij hervestiging?

b. De redelijkheidsanalyse: kan de asielzoeker, in de context van het betrokken land, een relatief normaal leven leiden zonder onbehoorlijke ontbering te lijden rekening houdend met de volgende elementen?

- Persoonlijke omstandigheden

- Voorbije vervolging

- Veiligheid en zekerheid

- Respect voor mensenrechten

- Economische overlevingsmogelijkheden

c. Beoordeling in de tijd; ook in de toekomst

Voorts stelt het UNHCR in zijn statement over intern vluchtalternatief het volgende:

[...]

Het persoonlijk profiel van de mama van (N.A.) is het volgende:

Vrouw, alleenstaande, met 3 kinderen, zonder inkomen, zonder opleiding, met een verleden van besnijdenis.

(N.A.) kan, gezien haar objectieve situatie, onmogelijk terug keren naar Nigeria om intern te vluchten. Het feit dat de mama van (N.A.) in Italië heeft gewoond, kan niet aanzien worden als een motief om te stellen dat een interne vlucht haalbaar is. De discriminatie, eventuele vervolging van alleenstaande moeders met minderjarige dochters ligt veel hoger in Nigeria dan in Italië. Op de sociale ladder staan dergelijke vrouwen helemaal van onder in Nigeria en dit heeft zware gevolgen voor hun dagelijks leven. Een organisatie BAOBAB wordt geciteerd in het UK Home Office rapport, die stelt dat de persoon die zich wil hervestigen, iemand ter plekke nodig heeft om dit te kunnen doen. Zich op zijn eentje als alleenstaande moeder hervestigen met drie minderjarige dochters kan dus niet als een redelijk en aanvaardbaar alternatief beschouwd worden.⁶

Bovendien dient men toch wel te zeggen dat het Noordelijke deel van Nigeria islamitisch is en dat in meerdere staten de Sharia wordt toegepast. (N.A.) noch haar mama zijn niet islamitisch en het gaat om een gezin van een gescheiden alleenstaande moeder van drie kinderen. Het islamitische deel van het land is dan ook uitgesloten.

Het zuiden is het gebied waar de besnijdenis het meest wordt toegepast. Het feit dat in de staten die het CGVS opnoemt, besnijdenis wettelijk verboden is, doet daar niets aan af. Alle landeninformatie geeft aan dat het formele wettelijke verbod in de praktijk (amper) iets verandert: de wet wordt eenvoudigweg niet afgedwongen. Bovendien zijn de straffen in Edo State zo licht dat ze louter symbolisch te noemen zijn. Ze zullen niemand tegenhouden om toch nog besnijdenissen uit te voeren.

Waar kan het gezin dan nog terecht?

Tenslotte betreffende het intern vluchtalternatief wenst verzoekster nogmaals te verwijzen naar het feit dat wanneer het CGVS personen erkent op basis van een risico op FGM, zij deze personen elk jaar opvolgen en vragen om een attest voor te leggen dat ze niet besneden zijn. Dit betekent dat het commissariaat er dus van uitgaat dat zelfs in Europa de druk dusdanig groot kan zijn dat er zelfs hier besnijdenissen worden uitgevoerd. Vandaar dat ze een controle opleggen van de erkende moeders.

Hoe kan men dan op een geloofwaardige manier stellen dat in Nigeria een intern vluchtalternatief de oplossing zou zijn om zich te onttrekken aan de druk? In een land waar nog zo veel besnijdenissen worden uitgevoerd?"

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van "de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiële motiveringsbeginsel" en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens verzoekster moet het CGVS rekening houden met het hoger belang van het kind en volstaat een loutere verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag niet. Verzoekster voert aan dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd wat er in haar belang zou zijn en/of waarom. Zij stelt dat, gezien de hoge prevalentiegraad van besnijdenissen in Edo State, er een reëel risico bestaat dat zij besneden zal worden. Zij begrijpt niet dat verweerder zou menen dat dit risico nemen in het belang van het kind zou zijn. Verzoekster verwijst naar een rapport van 2011 om aan te geven hoe kinderen (en meer bepaald meisjes) in Nigeria behandeld worden.

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van het "voorzichtigheidsbeginsel", kan niet worden ingezien welk beginsel van behoorlijk bestuur zij bedoelt. Het "voorzichtigheidsbeginsel" kan als zodanig niet aanzien worden als een beginsel van behoorlijk bestuur. Derhalve wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

2.2.4. Naar luid van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Blijkens het vijfde lid van hetzelfde artikel volstaat dergelijke algemene bepaling op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of

precisering ervan nodig is. Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kan verzoekster zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient gewezen op 's Raads arrest nummer 96 691 van 7 februari 2013 in hoofde van verzoeksters moeder, waarin als volgt wordt gesteld:

*"3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus
(...)*

3.2. Verzoekster verklaart asiel aan te vragen uit vrees voor de besnijdenis van haar drie dochters. Verzoekster kan gevolgd worden waar ze stelt dat haar vrees voor haar dochters niet kan worden losgezien van haar eigen besnijdenis en hierbij de relevantie van artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet benadrukt. Immers indien deze eeuwenoude traditie niet de bedoeling heeft om de meisjes en vrouwen kwaadwillig leed te bezorgen, kan niet worden ontkend dat deze praktijk een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en vrouwen en mogelijk ernstig psychisch leed kan veroorzaken. Het gebruik is, zoals beide partijen niet ontkennen, niet overal aanwezig in Nigeria, noch in gelijke mate. De vraag die zich opdringt is dan veeleer of de besnijdenis van de drie meisjes kan vermeden worden en of verzoekster haar dochters kunnen worden beschermd tegen deze traditionele ingreep.

3.2.1. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene mensenrechtenrapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster, in casu haar dochters, in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.2.2. Het kan evenmin volstaan om de nood aan bescherming aan te tonen met talrijke cijfers en statistieken over de graad van besnijdenis in Nigeria wanneer blijkt dat deze niet nader worden toegelicht en geen rekening wordt gehouden met de evolutie van de maatschappelijke normen in het land en in de streek van herkomst van verzoekster. Immers indien in 1997 30 tot 40% van de vrouwen van Edo besneden zijn dan is het redelijk ervan uit te gaan dat de besnijdenisgraad van oudere vrouwen merkkelijk zal verschillen van deze van jongere vrouwen, adolescenten en kleuters. Uit de door verzoekster aangebrachte informatie (Nigeria Demographic and Health Survey, geciteerd in de Operational Guidance Note Nigeria, UK Home Office, 2009) blijkt dat het percentage van reeds besneden vrouwen in 2009 gedaald is in Nigeria tot 19 % en dit de laatste jaren gestaag vermindert. De statistieken zonder nuttige toelichtingen zijn dan ook niet concreet aangevoerd. Er kan enkel uit afgeleid worden dat in Nigeria vrouwenbesnijdenis wordt gepraktiseerd wat niet wordt betwist. Geenszins kan hieruit blijken dat verzoeksters kinderen in dit individuele geval zouden blootgesteld worden aan besnijdenis, te meer uit de percentages net blijkt dat de kans merkkelijk groter is dat ze geen risico op besnijdenis lopen dan dat dit wel het geval zou zijn. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan het wettelijke verbod op vrouwenbesnijdenis in de staat Edo ook indien deze -zoals verzoekster terecht stelt- niet steeds kan worden afgedwongen en de wijzigende maatschappelijke perceptie ter zake niet steeds voordelig is.

3.3. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster haar asielmotieven laat evolueren bij elke tussenkomst. Uit verzoeksters initiële verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden vastgesteld dat een mogelijke besnijdenis een overweging was om in België asiel aan te vragen, wat haar vrees op fundamentele wijze ondermijnt. Dat verzoekster bij het indienen van haar asielaanvraag niet duidelijk begreep dat besnijdenis een reden was om asiel aan te vragen, maar dat ze wel vanaf het begin aangaf dat ze vooral bescherming zocht voor haar dochters, klemmt met verzoeksters verklaringen waaruit blijkt dat verzoekster asiel aanvraag om economische redenen alsmede om haar kinderen een betere toekomst te geven en niet om haar dochters voor besnijdenis te behoeden ("Wat vreest u bij uw terugkeer?" "Wat moet ik daar doen?" (...) "Ik wil niet dat mijn kinderen worden zoals ik. Kijk naar mijn kinderen. Ze praten niet, ze kunnen dat niet want ze zijn nooit naar school geweest. Er is geen werk in Nigeria. Mijn man heeft mij in Italië achtergelaten met al mijn kinderen. Ik moest elke dag bedelen en ik had honger", DVZ vragen 3.4 en 3.5).

Dat verzoekster niet onmiddellijk op de hoogte was dat ze haar vrees reeds bij de DVZ volledig moest beschrijven terwijl zij onvoorbereid was, kan niet blijken uit het administratief dossier. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker echter geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoekster amper onderwijs heeft genoten en niet steeds goed begrijpt wat een asielaanvraag precies inhoudt, kan evenmin overtuigen. Immers er kan niet worden aangenomen dat verzoekster na tien jaar in Europa te hebben verbleven, onbekend is met de asielprocedure en de daaruit afgeleide mogelijkheid tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoekster de vrees voor besnijdenis van haar dochters kan vergeten te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer dit volgens haar laatste beweringen de enige reden was waarom ze Italië had verlaten en de enige reden is waarom ze niet naar Nigeria kan terugkeren. Waar verzoekster diverse internetrapporten citeert, waaruit zou blijken dat Nigeriaanse vrouwen zich niet bewust zijn dat besnijdenis een schending is van de mensenrechten, vermag dit niet deze vaststelling te verschonen.

Voorts kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster haar verklaringen doelbewust bijstelt naarmate ze haar asielrelaas en voorgehouden vrees wil aantonen. Hieruit blijkt op zich reeds dat verzoekster zich bewust is van de vereisten van een asielzoeker. De wijzigingen in de verklaringen van verzoekster voor en na de pauze van het CGVS-verhoor zijn te markant om toevallig te zijn. Verzoekster verklaart in het begin van het gehoor tot twee maal toe dat noch haar familie, noch andere mensen dan haar schoonmoeder haar dochters willen besnijden ("Neen, mijn familie niet, andere mensen niet", gehoor p. 8). Voorts is ze onzeker over haar schoonmoeders handelwijze en of ze verzoekster zou zoeken "ik weet niet of ze [schoonmoeder] me zouden vinden, of ze me zouden zoeken in Benin" (gehoor p. 8).

Na de pauze wijzigt verzoekster haar verklaringen grondig zonder dit enigszins toe te lichten. Aldus verklaarde verzoekster eerst geenszins te vrezen dat haar eigen familie tot besnijdenis zou overgaan, maar voegt toe dat ze haar ook niet zouden verdedigen indien haar schoonmoeder de besnijdenis zou komen uitvoeren, om ten slotte te stellen dat haar eigen familie "ze zouden zeggen dat ze het zouden doen, ze zouden het willen verder zetten omdat ze het al altijd doen" (gehoor p. 10). Het is niet aannemelijk dat verzoekster haar verklaringen dermate wijzigt dat hieruit een geheel andere realiteit blijkt, met name een veilige familie bij de initiële verklaringen en ten slotte een vijandige familie na de pauze. Dat verzoekster volgens het verzoekschrift haar verklaringen enkel nuanceerde omdat er werd doorgevraagd, is dan ook niet ernstig. Verzoeksters verklaringen kunnen ook niet worden losgezien van de vaststelling dat ze pas na één jaar en vier maanden asiel aanvraag en dit in Italië niet deed.

4. Waar verzoekster nog stelt dat zij verschillende vragen van de vragenlijst op DVZ niet begreep, werd dit ook zo opgenomen in de vragenlijst, en stelt de Raad tevens vast dat deze elementen niet hebben meegespeeld in de beoordeling van verzoeksters asielrelaas. Verzoekster kan tot slot niet ernstig zijn waar zij meent dat de tegenpartij niet toelaat dat verzoekster haar verklaringen detailleert en nuanceert. Immers verzoekster heeft een heel gehoor lang de mogelijkheid gehad om alle verklaringen af te leggen zoals zij dat wenste, die integraal werden genoteerd in het verslag. Verzoekster kon bijkomende opmerkingen maken naar aanleiding van het gehoor doch heeft dit nagelaten. De dossierbehandelaar heeft zelfs de vragen van de advocaat opnieuw gesteld terwijl hij daar geenszins toe verplicht is. Waar het verzoekschrift op dit punt stelt dat verzoeksters raadsman vaak moest helpen tijdens het interview op het CGVS om de vragen te verduidelijken aan verzoekster, stelt de Raad vast dat dergelijke interventies niet wenselijk zijn in het kader van een onafhankelijk gehoor en bijkomend aanleiding kan geven tot het al dan niet intentioneel bijsturen van het verhoor. De dossierbehandelaar is een specifiek opgeleid ambtenaar die gehouden is aan zijn opdracht. Daar waar de advocaat op het einde van het gehoor nog een aantal extra vragen voorstelt, stelt de Raad vast dat verzoeksters antwoorden opnieuw

tegenstrijdig zijn aan haar initiële antwoorden (“ver van Benin” versus “niet ver van Benin”). Geenszins kan dit getuigen van nalatigheid in hoofde van de dossierbeheerder.

4.1.1. Verzoekster is evenmin ernstig waar zij meent dat, door naar tegenstrijdigheden te zoeken, de tegenpartij het beginsel van de goede trouw schendt, daar de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas onder meer vereist dat een asielzoeker ter zake coherente, eenduidige en aannemelijke verklaringen aflegt en de dossierbehandelaar daarenboven wettelijk verplicht is een asielzoeker met tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te confronteren. Het is de taak en de plicht van de Belgische asielinstanties om grondig en zorgvuldig te werk te gaan bij het onderzoek van de merites van elke individuele asielaanvraag. De beoordeling van de deugdelijkheid, de coherentie en de waarachtigheid van de verklaringen maakt integraal deel uit van de behandeling van een asielaanvraag, zodat de CGVS bezwaarlijk kan worden verweten nauwgezet na te gaan of de verklaringen tijdens het CGVS-verhoor geloofwaardig zijn, of ze strijdig zijn en of deze tegenstrijdigheden relevant zijn binnen de beoordeling van de specifieke zaak.

4.2. Zoals hoger aangehaald, kan uit de door de partijen neergelegde landeninformatie niet blijken dat de dochters van verzoekster gevaar lopen voor besnijdenis in Nigeria. Verzoekster toont evenmin aan dat zij als moeder en vrouw met meer dan tien jaar ervaring in Europa, louter aan de zijlijn zou staan van een beslissing tot besnijdenis. Voorts kan blijken uit verzoeksters initiële verklaringen dat zij haar eigen familie niet dient te vrezen en het is redelijk aan te nemen dat haar positie in haar familie slechts versterkt wordt nu verzoekster al sinds 2001 zelfstandig in Italië woonde en zelf instond voor haar gezin. Evenmin kan blijken dat de vader van de kinderen met aandrang zijn dochters wenst te besnijden nu hij in januari 2011 het gezin heeft verlaten en geen enkel contact meer heeft gezocht met zijn dochters. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster na het uiteenvallen van haar huwelijk haar schoonmoeder moet vrezen. Verzoekster heeft geen band met de familie van de vader van haar dochters. Er is geen contact tussen verzoekster en haar schoonmoeder, noch tussen de dochters die in Italië geboren zijn en haar schoonmoeder en volgens verzoekster zou de schoonmoeder op een verre afstand van Benin City wonen (gehoor p. 8). Volgens één versie van verzoeksters verklaringen is ze ook niet overtuigd dat haar schoonmoeder haar kan vinden. Voorts kan er nog op gewezen worden dat evenmin aannemelijk is dat verzoekster haar echtgenoot “wel degelijk vreesde”. Immers kan niet worden ingezien waarom ze dan pogingen ondernam om hem nadien nog te bereiken, zelfs indien zij van hem “tegelijktijd afhankelijk” was. Verzoeksters overige uitweidingen over de rechtsbescherming in Nigeria, zijn dan ook niet nuttig te meer nu zoals hoger gesteld besnijdenis bij wet verboden is. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoekster een zelfstandige vrouw van 31 jaar is en al elf jaar in Europa woont. In zoverre nodig -quod non- kan niet worden ingezien waarom ze zich niet zou kunnen hervestigen in Nigeria. Waar verzoekster overigens verwijst naar bepaalde informatie (UK Home Office), wordt dit in andere, door haarzelf aangebrachte informatie tegengesproken (“Operational Guidance Note Nigeria” p.7). Voorts kan evenmin worden ingezien waarom verzoekster ook in Nigeria geen toenadering zou zoeken tot niet-gouvernementele organisaties die de besnijdenis van vrouwen bestrijden, te meer nu uit de toegevoegde informatie blijkt dat dit met succes gepaard gaat nu steeds minder wordt overgegaan tot besnijdenis.

4.3. Verzoeksters bewering over haar beperkt inzicht in de omgeving en laag opleidingsniveau kan niet beletten dat ze zich in Italië en in België heeft staande gehouden en haar drie kinderen quasi alleen heeft opgevoed. Ter terechtzitting blijkt verzoekster in tegenstelling tot wat wordt beweerd, wel degelijk op de hoogte van de vereisten van een verblijfswaardigheidspositie. Bovendien beschikt ze ook over meer documenten dan ze vrijwillig voorlegt. Zo blijkt ter terechtzitting tussen de originele geboorteaktes van haar kinderen ook een huwelijksakte te zitten terwijl ze eerder ontkende andere documenten dan de geboorteaktes te bezitten. Verzoekster blijft betwisten dat ze documenten had in Italië terwijl uit haar huwelijksakte blijkt dat verzoekster over een verblijfsvergunning beschikte in Italië. Wanneer haar ter terechtzitting wordt gevraagd waarom ze in 2009 een duplicaat van haar huwelijksakte aanvroeg, stelt ze spontaan dat ze haar huwelijksakte van 2005 verloren was en het belangrijk was een nieuw te hebben. Verzoekster is aldus duidelijk bekend met het belang van identiteitsdocumenten. Dat ze deze niet spontaan voorlegt, ondermijnt haar geloofwaardigheid. Voorts blijkt uit deze akte dat verzoeksters echtgenoot geenszins “ver woont van Benin City” maar hij in Benin City zelf geregistreerd stond en hij over geen verblijfsvergunning beschikte in Italië. Dat verzoekster uit Italië vertrok om haar dochters te beschermen tegen haar echtgenoot terwijl hij geen verblijfsvergunning had en haar verlaten had, kan dan ook niet overtuigen. Aldus komen de verklaringen van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze naar België kwam om een beter leven te hebben voor haar kinderen, wel geloofwaardig voor.

4.4. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten en beschuldigingen naar het CGVS, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de

conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.5. Verzoekster gaat er eveneens aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft, te meer meerdere arresten betrekking hebben op Guineese asielzoeksters zodat deze zaken absoluut niet vergelijkbaar zijn. Waar verzoekster nog meent dat dit dossier niet dezelfde landeninformatie bevat als een soortgelijke zaak, wijst de Raad erop dat elk dossier individueel wordt behandeld en er geen enkele wettelijke verplichting bestaat om telkens dezelfde informatie in gelijkaardige dossiers op te nemen.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.7. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.8. Waar verzoekster verder aanvoert dat artikel 22bis van de Belgische Grondwet zal geschonden worden indien verzoeksters kinderen dienen terug te keren naar hun land van herkomst, benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet) aan verzoekster en overigens werd hoger beslist dat verzoekster niet aantoonde te vrezen voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aantoonde indien ze haar kinderen naar Nigeria brengt."

Dit arrest heeft kracht van gewijsde en verzoekster kan niet door middel van onderhavig verzoekschrift beroep aantekenen tegen dit arrest in hoofde van haar moeder.

Uit voormeld arrest blijkt dat reeds geoordeeld werd over het risico op besnijdenis in hoofde van verzoekster. Verzoeksters moeder baseerde haar asielrelaas immers grotendeels op haar vrees voor de besnijdenis van haar dochters, waaronder verzoekster. In voormeld arrest wordt evenwel vastgesteld dat deze vrees ongegrond is. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat het loutere feit dat verzoekster in eigen naam een asielaanvraag indient op grond van dezelfde asielmotieven, maakt dat de vaststellingen in voormeld arrest in een ander daglicht zouden komen te staan. Dit klemmt des te meer daar, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, verzoekster als minderjarige wachtte tot januari 2014 om een asielaanvraag in te dienen.

Waar verzoekster in onderhavig verwijst naar rapporten met betrekking tot vrouwenbesnijdenis in Nigeria en aanvoert dat de prevalentie ervan dermate hoog ligt (40%) dat zij er het slachtoffer van zal worden, dient nogmaals gewezen te worden op 's Raads arrest nummer 96 691 van 7 februari 2013, waarin duidelijk wordt uiteengezet waarom verzoeksters moeder geen vrees voor de besnijdenis van haar dochters aannemelijk weet te maken. Het verwijzen naar algemene informatie is bovendien niet van aard de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Deze informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Tevens dient erop gewezen dat noch in voormeld arrest van de Raad, noch in de bestreden beslissing ontkend wordt dat vrouwenbesnijdenis in Nigeria voorkomt.

Waar verzoekster stelt als volgt: "De redenering dat er geen vrees is, omdat er geen contact meer is met de gevreesde actoren van vervolging 'de schoonfamilie', slaat op niets. Hoe zou een vrees minder terecht worden, wanneer men minder contact heeft met de vervolger? Verwerende partij motiveert deze merkwaardige redenering geenszins. Verwerende partij neemt de vrees van Nicole niet ernstig.", komt zij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal en het opwerpen van losse beweringen, hetgeen evenwel de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het voor volwassen, ongehuwde vrouwen, zoals verzoeksters moeder, mogelijk is zich elders in Nigeria te vestigen en werk te vinden, eventueel met de steun van organisaties, teneinde een nakende besnijdenis te voorkomen. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster dat organisaties niet als actoren van bescherming gezien kunnen worden in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Dient evenwel opgemerkt dat de organisaties waarnaar verwezen wordt, niet als actoren van bescherming worden aangeduid, doch slechts als "hulpmiddelen" teneinde verzoeksters moeder toe te laten zich elders in Nigeria te vestigen. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel beoordeeld wordt. Waar verzoekster verwijst naar een organisatie die vermeld wordt in een rapport van het UK Home Office van 2010, dient erop gewezen dat deze informatie ook is opgenomen in voormelde informatie van verweerder. Voor het overige brengt verzoekster geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht het volgende

"Tevens heeft u niet aangetoond dat u zich niet met uw zussen en uw moeder in een ander deel van Nigeria zou kunnen vestigen dan in de buurt van uw schoonmoeder. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat bij een dreigende besnijdenis het voor volwassen vrouwen en hun kinderen mogelijk is om hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij organisaties. Alhoewel het voor minderjarige meisjes moeilijker zou zijn om zich elders in Nigeria te vestigen zonder de steun van familieleden, blijkt uit de informatie dat het voor volwassen ongehuwde vrouwen, waartoe uw moeder behoort, een reële optie is om zich elders in Nigeria te vestigen en een job te vinden. Hieruit blijkt dat er mogelijkheden zijn om te ontkomen aan de druk van uw schoonfamilie om u en uw zussen te besnijden. Wanneer uw moeder/voogd werd gevraagd waarom ze zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen, stelt ze dat ze nergens een plaats heeft om te schuilen en dat de kinderen zullen worden teruggevonden. Op de vraag hoe de schoonmoeder zal weten dat u en uw familie terug bent in Nigeria, antwoordt uw moeder/voogd dat jullie gezien zullen worden en dat de schoonmoeder het zal weten (zie gehoor CGVS, p.4), maar brengt u geen andere, dwingende argumenten aan die op duidelijke en overtuigende wijze zouden kunnen aantonen dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen.

Daarnaast blijkt uit de landeninformatie, reeds toegevoegd en hierboven vermeld in het kader van de asielaanvraag van uw moeder/voogd en nogmaals toegevoegd aan het administratief dossier in het kader van uw asielaanvraag, dat de federale Nigeriaanse overheid de praktijk van vrouwenbesnijdenis veroordeelt. Bovendien geldt in verschillende deelstaten in Nigeria, waaronder Edo State, een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis. De verklaringen van uw moeder/voogd dat alle vrouwen besneden zijn in Nigeria (zie gehoor CGVS, p.3) en dat vrouwenbesnijdenis is toegelaten in Benin City, Edo State stemmen niet overeen met de beschikbare informatie. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sinds 1999 in Edo State, de staat waarvan u verklaart afkomstig te zijn, een wet bestaat die vrouwenbesnijdenis verbiedt. De prevalentie van besnijdenis in Edo State wordt geschat op 40% en het is dus zeker niet zo dat elk meisje in Edo State wordt besneden zoals u beweert of een wijdverspreid fenomeen zou zijn in Nigeria. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt zelfs dat er een dalende prevalentie is van vrouwenbesnijdenissen in Nigeria. Uw moeder/voogd verklaart niet te weten wat de wet stelt in verband met vrouwenbesnijdenis in Edo State (zie gehoor CGVS, p.5). Het is opmerkelijk dat zij niet op de hoogte bleek van het bestaan van deze wet. Op die manier kan niet worden besloten dat uw moeder/voogd niet in de mogelijkheid zou zijn om uw besnijdenis te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria."

Waar verzoekster stelt als volgt: *"Als de wetten tegen huiselijk geweld niet eens bekend zijn bij politieagenten of zelfs rechters, hoe kan men dan verwachten van mevrouw (J.O.) dat zij op de hoogte was van het wettelijk verbod op besnijdenis?"*, kan verwezen worden naar 's Raads arrest nummer 96 691 van 7 februari 2013. Indien verzoeksters moeder dit arrest gelezen heeft, kon zij ten tijde van verzoeksters gehoor weldegelijk op de hoogte zijn van het wettelijk verbod op besnijdenis in Edo State.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind omdat zij in Nigeria besneden zou worden. Een verwijzing naar algemene informatie met betrekking tot de behandeling van kinderen en meisjes in Nigeria kan hieraan geen afbreuk doen.

Verzoekster voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing: *“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest van Dr (G.M.) dd.11.3.2014 stelt dat u niet besneden bent, maar houdt op zich geen bewijs in voor uw bewering dat u wel besneden dient te worden. De verklaring op eer door uw moeder ondertekend bij GAMS dd.9.12.2013 en de opvolgingskaart betreft de wil van uw moeder om u te beschermen tegen besnijdenis, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande motivering. Deze motivering wordt dan ook als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.*

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS